

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 7.

ПАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1871.

БРОЙ 8.

СЪУЧАСТВУВАНІЕ-ТО ВЪ ГРѢХОВЕ ТЪ НА ДРУГИ-ТЪ.

Въобщѣ въ народъ-тъ всякой който има малко или много образование ся чуе често да ся оплакува за долно-то правствено положеніе на общій-тъ народъ. Оплакуватъ ся че народъ-тъ е простъ и неучень, че лѣжа-та е много обладала, че млади-тъ ся вдаватъ въ пусты и врѣдителны удоволствія, и че въ общинскы-тъ работы има несъгласіе вмѣсто съгласіе и пр. и пр.

Евангеліе-то обявва намъ че чело-вѣкъ е отвѣтственъ не само за свои-тъ си грѣхове, т. е. онѣзи прѣстѣпленія които той самъ си дѣйствително е сторилъ; но още е отвѣтственъ до нѣгдѣ и за грѣхове-тъ на други-тъ. До какото той ся е съгласявалъ или съучаствувалъ въ прѣстѣпленія-та на други-тъ, до тол-козъ е той отвѣтственъ за тѣхъ.

Това съучаствуваніе може да е и безгласно, и така да го не усѣщатъ онѣзи които го праватъ. Цѣль-та на тѣзи ста-тїи е да показва нѣколко начина въ които става таквозъ едно съучаствуваніе, за да може всякой отъ насъ да отбѣг-нува и да ся пазѣ чистъ отъ това нѣщо.

Пыта ся какъ или съ кой начинъ съ-участвува нѣкой въ чужды грѣхове?

1. Чрѣзъ съгласяваніе. Като видишь, за примѣръ, нѣкого че оя готови да на-прави едно нѣщо грѣшно, и имашъ силъ и благоврѣміе да протестувашь, или да туршишь нѣкакво прѣпятствіе противъ извършаніе-то на грѣховно-то дѣло, а го не направишь, но само гледашь ка-то ся струва го.

2. Чрѣзъ съвѣтованіе. Като показвашъ или чрѣзъ поглядъ-тъ си, или думы-тъ си, или списанія-та си, какъ и кога и съ кого може да ся върши единъ грѣхъ, ставашъ съчастникъ въ грѣхъ-тъ, и то макаръ и да ся не тури въ дѣйствиѣ съ-вѣтъ-тъ или извѣстіе-то което давашъ.

3. Чрѣзъ раздражняваніе. Като съ на-мѣреніе или нарочно раздражявашъ нѣ-кого, та ся разгнѣвава и изговаря думы, прави лошы дѣла, и показва единъ духъ противъ законъ-тъ Божій, въ това съ-участвувашь въ неговы-тъ грѣхове. Съ тойзи начинъ можешъ да подбудишь въ нѣкого, злобж, завистъ, отмъщеніе и дру-гы грѣховны чувства.

4. Чрѣзъ примѣръ. Сила-та на при-мѣръ-тъ е позната на всички-тъ, и вѣ-роятнo по много грѣхове ставатъ чрѣзъ послѣдованіе на лошъ примѣръ отъ кол-кото чрѣзъ другъ нѣкожъ причинж. Об-хода-та на родители-тъ дава поводъ на дѣца-та. Обхода-та на Начальници-тъ, Священници-тъ, Учители-тъ, богаты-тъ и учены-тъ дава поводъ на по просты-тъ народъ.

5. Чрѣзъ подражаніе. Ако правишь нѣщо само защото си видѣлъ други да го праватъ, или защото е станжло обы-чай въ градъ-тъ ти или въ село-то ти, като го знаешъ че е грѣшно и врѣди-телно, ставашъ отвѣтственъ за всички-тъ лошы слѣдствія отъ тѣзи нѣща, и ставашъ съчастникъ не само въ грѣхо-ве-тъ на онѣзи които ще слѣдуватъ твой-тъ примѣръ, но и въ грѣхове-тъ на о-нѣзи които подражявашъ.

6. Чрѣзъ насърдчаваніе. Като похва-

даваш грѣхъ-тъ и казвашъ, "браво, добръ го възлага и пр." ставашъ съучастникъ въ него. Ако не си майка на лъжа-тъ, ставашъ нейна дойка; ако не си баща, а ты си пестуишь и хранителъ на лъжа-тъ и на грѣхъ-тъ. Ако и да не си първий притяжателъ, съучастникъ си и не можешъ си отказа отъ съдружнически-тъ обязанности. Ако туришь въ вѣстника си обявленія за срамотни и вѣдителини книги, или давашъ такъвыни енигы на заемъ, или ги прѣпорѣчвашъ нѣкому да ги чете, то тѣ сѣ като твои дѣла, и ты си отъвѣственъ за поврѣдѣтъ която ще произлѣзе отъ тѣхъ.

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА.

НАЙ ДОБРО-ТО ИМЕ.

"И подаря му имъ което е надъ всяко друго име, Филип. 2: 9.

Това ся отнася до Исуса Христа. Неговото име е за което тукъ ся говори. Име-то му най първо на тозъ свѣтъ ся чу отъ уста-та на единъ Ангелъ. Ангелъ Гавриилъ слѣзе отъ небе-то за да прѣдизвѣсти за него, още прѣди да ся роди, и той извѣсти на блаженъ-тъ му майка че когато ся добле това дѣте, трѣба да нарекатъ име-то му *Исусъ*. Знаете ли какво значеніе има това име Исусъ? Значеніе-то му е Спасителъ или Спасъ. И Ангелъ-тъ каза че това име щѣло да му ся даде, понеже "Той ще спасе людіе-тъ си отъ грѣхове-тъ имъ."

Въ Библиѣ-тъ много нѣща ся казватъ за това свято име Исусъ. Въ едно мѣсто ся казва име свято, въ друго име достойно, и име прѣвъсходно, велико, вѣчно, чудно и други имена; но тукъ въ текетъ-тъ ни казва ся *име което е надъ всяко друго име*; сирѣчь, отъ това по добро име не може да бжде. За това прѣдметъ-тъ на това наше словце ще бжде "Най добро-то име," и ще ви прѣдложимъ сега четири причини, защо име-то Исусъ е най добро-то отъ всички-тъ имена.

Първа-та причина е защото това име е *просто*. Малко е и съдържава само шесть буквы Нѣкои си родители обычатъ да даватъ на дѣце-та си при кръщеніе-то имъ много дълги и велерѣчиви имена. Видѣхмы въ единъ вѣстникъ прѣзъ

деніе-тъ имена-та които сѣ давали на едни повороденъ княгини; Донна, Марія, Тереза, Иосефина, Евгения, Луиза, Клеменгина, Имакулата, и още петъ шесть имена, всички за едно малко момиченце, като че сѣ мыслили чрѣзъ прилаганіе-то на имена-та, нарацаватъ още и честь-тъ на дѣте-то. Но Божии-тъ мысли не сѣ като наши-тъ мысли, нито Неговы-тъ патища като наши-тъ патища; защото когато прати на свѣтъ-тъ единородный-тъ си Сынъ, най велико-то и най славно-то сѣщество което е нѣкога сѣществувало, Той избра за него, та му даде само едно малко име, "Ще наречешъ име-то му *Исусъ*."

Има въ Библиѣ-тъ много други имена които ся отнасятъ на Него за да позоватъ нѣкое свойство въ характеръ-тъ му или въ чинъ-тъ му. За примѣръ Той ся нарича Христосъ, Мессія, Господъ, Искупитель, Слънце на праведность, Деница, Цвѣтіе Сароново, Кринъ Юдожный и други. Папстнина почти всяко нѣщо хубаво и полезно употрѣблява ся въ Свято-то Писаніе въ описаніе-то на нѣкакви съвършенства и свойства Исусовы. Но отъ всички тѣзи имена, онова име което на рождество-то му Богъ избра да ся даде на Сына му, и име-то което Той обыча да чуе отъ свои-тъ си когато му ся молятъ, това име е *Исусъ*. Просто име но най добро отъ всички-тъ имена.

Втора-та причина е защото това име е пълно съсъ значеніе. Малко име е но пакъ велико. Единъ невѣрникъ чловѣкъ единъ день срѣщашъ едно момченце което носило Евангеліе подъ мышцѣ-тъ си. Попыталъ го, "Каква книга носишь, юначе?" "Евангеліе, Господине!"

"Вѣрвашъ ли че има Богъ?" "Попыталъ го пакъ чловѣкъ-тъ, "Вѣрвашъ," отговорило дѣте-то и го гледало въ очи-тъ съ почудваніе, азъ *знаю* че има Богъ." "Добръ; отговорило невѣрникъ-тъ, който искалъ да ся подгаври на набожность-тъ на дѣте-то. "Като знаешъ че има Богъ, кажи ми, тойзи твой Богъ, голѣмъ ли е? малкъ ли е?"

Момченце-то пакъ го погледило и рекло, "И голѣмъ е и малкъ, господине."

"Ами какъ може да бжде това?" рекло чловѣкъ-тъ.

"Така, Господине, той е полкозь ма-

лъкъ щото може да влѣзе и да обитава въ мое-то грѣшно сърце; а пакъ толкозь голѣмъ е щото и всичкий-тъ свѣтъ не може да го вмѣсти.”

Така е и това име Исусъ. Толкозь малко е и просто, щото и едно дѣте може да го разумѣе; а пакъ толкозь е голѣмо и широко щото никога не ще можете да искажете всичко що има въ него. Наши-тъ имена сж малки, както смя и ний, но пакъ почти всички тѣзи имена иматъ иѣкакво си значеніе. Іоаннъ и Иввннъ и Тодоръ, иматъ значеніе Божій дѣръ. Елисавета, значи кѣтва Божія; Анна, значи милостива; Георгій значи земеделецъ, Марія значи възвышена; а пакъ Българскы-тъ имена, Стоянъ, Драганъ, Живко, Трайко, и други таквызи носятъ на лице-то си и значеніе-то си, и за тѣхъ не трѣбна тълкуваніе.

Имена-та ни сж малки иѣща. Тѣ сж като малки и плиткы сѣдове съ вода, въ които като туримъ прѣстъ-тъ си и ся допре до дѣно-то, познаваме тозъ часъ колко вода има; но име-то Исусово е като голѣмый-тъ океанъ беспрѣдѣлно и бездѣлно, въ славны-тъ си свойства. И на и покрай море-то таквызи плиткы мѣста дѣто едно малко дѣте може да гази безопасно; а пакъ други мѣста има дѣто съ най дълго-то мѣрило още не сж намѣрили дѣно-то. Така е и съ име-то Исусово. Всичко що е въ Библиѣ-тъ, произлѣзва отъ него. Име-то Исусъ съдържава, да речемъ, и всичкы-тъ Библиѣ; и каквото е въ Библиѣ-тъ писано, писано е за по съвршенно-то тълкуваніе на това име.

Знаете, дѣца, че ако земете въ рѣкъ каквѣ да е книгѣ Българскѣ ще видите че всичкы-тъ думы колкото сж въ неѣж, съставены сж отъ тридесетъ и три-тъ буквы на азбукѣ-тъ. Така можемъ да речемъ че тѣзи шестъ буквы що сж въ име-то Исусъ, сж азбука-та на всичкото Священно Писаніе. Всичкы-тъ исторія, пророчества, обѣщанія, и благословенія колкото сж въ Священно-то Писаніе, всичкы сж свързаны съ име-то Исусово и сж съставены отъ Него.

Ако четемъ въ Библиѣ-тъ всичкий-тъ си животъ, и ако бы было възможно да живѣемъ колкото е живѣлъ Метусала, то ще намѣрваме всякой день иѣщо ново въ неѣж за това драгоцѣнно име Ис-

усово. И ако ся сподобимъ да отидемъ въ Рай Божій, и тамъ ще ся учимъ и ще испытваме съ милѣвы години това име безъ да можемъ да изучимъ всичко що е въ него, и това е втора-та ни причина защо е то най добро то име, защото е толкозь пыно съсъ значеніе.

(Слѣдува).

СТРОИВАНІЕ-ТО НА ЕДИНЪ ПАРОПЛОВЪ НА ИМЕ ЛОНДОНЪ.

На 1866 Януарія 11, въ пристанище-то на Бискай възвышаваще ся една странна фѣртуна; отъ всичкы-тъ страни це ся виждаше друго освѣтъ волны да нападатъ съ устремленіе, и друго не ся чуаше освѣтъ шумъ отъ бурѣи. Въ това врѣме, ний, които бѣхмы на земѣ-тъ, бѣхмы много благополучни гато си сѣдѣхмы тихо и спокойно въ топы-тъ стан, весели при челядъ-тъ си; но въ море-то, въ срѣдъ тѣзи фѣртуна ся намѣрваше единъ великолѣпенъ корабъ, кой-то бѣше близу да потъне. Този свѣтъ паропловъ ся викаше *London*, началникъ-тъ на корабъ-тъ бѣше иѣкой си Г. Мартинъ, капитанъ твърдъ опытенъ и искусенъ: подобно едно голѣмо число пѣлници бѣхж закупили отъ много врѣме мѣста въ корабъ-тъ му уѣбреи че за едно дълго прѣплуваніе не можахж да намѣратъ по добръ корабъ.

Въ корабъ-тъ имаше 239 души, и тѣржж отъ Плимутъ въ сѣбота 6 Януарія. Въ недѣлж, врѣме то ся развали, вѣтръ-тъ скѣса и грабж много парчета отъ парусы-тъ, и раскрыти голѣмж-тъ мащѣ; но иѣмахж страхъ отъ илѣкж бѣдѣ, и корабъ-тъ вървѣше на на прѣдъ съ дързновение срещу фѣртуна-тъ. Слѣдъ малко стигж въ ужасно-то пѣдро на Бискай, дѣто волны-тъ океанскы разевирѣпени отъ продълженіе-то на бурѣи-тъ, натрупвахж ся едни вързъ други като планины. Въ вторникъ, единъ отъ кораби-тъ дѣто помагатъ на обуреваемы-тъ завлѣченъ бы отъ фѣртуна-тъ, и на утринъ-тъ рано капитанъ-тъ като видѣ че зло-то врѣме не прѣтанува, обържж корабъ-тъ за да ся върне въ Плимутъ; слѣдъ половинъ часъ, една го-

лъна волна занесе един ладіѣ, послѣ занесе единъ корабль за отърваніе, тъй щото прѣходци-тъ гледахъ че всички-тъ срѣдства за избавленіе избѣгнувахъ отъ тѣхъ едно слѣдъ друго. Въ исто-то врѣме, маши-тъ и важа-та ся искасахъ и грабнахъ ся въ море-то което повита-ше покривать (кувертъ-тъ на корабль-тъ). Тозь вечерь, на четири часа и полъ една исполниска волна строши врага-та на машинъ-тъ, угаси огнь-тъ и тъй възбрани машинисти-тъ да си вършатъ работъ-тъ, които бѣхъ потънали до грѣди у вода.

Когато отидохъ да кажатъ на капитанъ-тъ че машина-та не може вече да работи, отговори кротко, че той очакваше това, послѣ рече, като ся обърнѣ къмъ корабници-тъ си: "Чеда мои, ще сторите добръ да прѣдадете души-тъ си на Бога."

Въ корабль-тъ ся намирахъ едно голѣмо число прѣходци (пассажири) благочестиви; не може да рече нѣкой че когато фруна-та вѣеше толкозь устремително, нѣкой не ся устрани; на противъ родители-тъ земахъ челядь-тъ си при себе си, и ги гледахъ съ единъ особинъ нѣжностъ, тѣ пригрѣцахъ и стискахъ майки-тъ си, като че мислахъ, като съ при майки-тъ си, но добръ съ и по безопасни. Но между туй бѣ една дълбока тишина въ срѣдъ това голѣмо нещастіе. Единъ отъ прѣходци-тъ бѣ священникъ който ся вращаше съ жена си у дома си, като посѣдѣлъ малко врѣме въ Англіѣ. Като видѣ той че бѣда-та бѣше при тѣхъ, повыка въ голѣмый-тъ салонъ едно събраніе на молитва; завчасъ стана-та ся напълни съ прѣходци и съ корабници; капитанъ-тъ за единъ минутъ колѣничаше съ други-тъ, и пакъ ся вращаше бърже на кувертъ-тъ. Много ся молахъ Богу съ теѣлотъ не само за избавленіе-то на тѣла-та си, но и за спасеніе-то на души-тъ си; слушахъ съ вниманіе утѣшителны-тъ Евангелски думы, и ся обърнѣхъ къмъ пастырь-тъ да го просятъ да ся моли за тѣхъ. Въ двадесетъ и четири часа наредъ, този

вѣренъ слуга Божій не прѣстанѣ ни единъ минутъ да ги утѣшава и да ся моли Богу за тѣхъ. Той ходише тукъ тамъ по всички-тъ корабль и извѣщаваше спасеніе на оубзи на които тѣло-то щѣше да погыне, и ся моляше съ высокъ гласъ: "Боже мой, Боже мой, смиренно ти ся моля, обърни на покаяніе всички оубзи които не съ ся още покаали."

По всички-тъ страни въ корабль-тъ ся събирахъ на малки купове и ся молахъ мълчаливо, и вѣмаше ни отчаяніе ни прѣвѣсходна скърбъ. Тогазь хванахъ да ся прощавать; пригрѣцахъ ся и выкахъ добро вѣдѣніе, като че щѣхъ да търгнатъ на нѣкой дѣлъ пѣть, послѣ бащи-тъ, майки-тъ и челядь-та пригрѣхъ ти стискахъ ся да ги не раздвои смъртъ-та единъ отъ другъ.

Два часа прѣди пладнина, опыхъ ся на ново да сѣматъ единъ ладіѣ въ море-то, но тугакси потънахъ у море-то, и едва истегнахъ петинахъ-тъ челоуѣцы които бѣхъ въ неѣ. Единъ часъ слѣдъ пладнина, видѣхъ че корабль-тъ приближаваше да пропадне, и капитанъ-тъ принуди нѣколко хора да направятъ още единъ полвигъ за да ся избавятъ. Сподручѣха да турятъ върхъ водъ-тъ единъ дубъ който можаше да събере до двадесетъ души; капитанъ-тъ совѣтова първий-тъ инженеръ за управленіе-то на дубъ-тъ и му рече: "Мажка е надежда-та да ся избави тази дуба, но за корабль-тъ нѣма никаква надежда. Вы направихте длѣжностъ-тъ си, моя-та длѣжностъ е да останѣ тукъ: слѣзте въ дубъ-тъ и управяйте ѣ. Богъ да ви е другаръ!"

Влѣзохъ въ дубъ-тъ трима прѣходци и шестнадесетъ отъ корабници-тъ и ся отдалечихъ съ помощъ-тъ на весла-та, защото дуба-та потъваше и пачуваше да става около неѣ единъ въртежъ който можаше да погыне дубъ-тъ. Когато ся скѣса вѣже-то, оубзъ що бѣхъ на кувертъ-тъ на корабль-тъ молитвувахъ добръ пѣть на оубзи които търгнувахъ. Жена-та на пастырь-тъ понеже ся боляше да не петнижъ, тосъ часъ нѣ даде единъ чергъ който си имаше за своѣхъ

потрѣба въ прѣхожденіе-то, и най по-слѣ капитанъ-тъ хвърли нѣд единъ компасъ (нусуахъ) и выкиъ нѣд : Вървѣте съверовъ-сточно къмъ градъ-тъ Брестъ. Когато отдалечихъ до осмьдесетъ закн обрѣчихъ са и видѣхъ че носъ-тъ на корабъ-тъ потѣва въ море-то, а кърмата са повдигаше доста високо за да открие единъ часть отъ кегель-тъ. Въ тѣхъ минутѣхъ вѣтръ-тъ вѣеше съ единъ таквъкъ яростъ щото прѣходца-тъ въ дубъ-тъ не са чуахъ единъ съ другий, и страхъ-тъ ако отиѣ выкъ-тъ на двѣстѣ-тъ и двадесетъ души конто потънувахъ, задуши са гласъ-тъ нѣд и отъ реваніе-то на фъртуежъ-тъ. Видѣхъ само единъ волнъ че помете отъ кувертъ-тъ единъ куаъ прѣходца, а друга втора дуба съ хора щѣше вече да са погъне въ пропасть-тъ. Послѣ не са видѣ вече нищо ; въртежъ-тъ исчези и волни тѣ покрывъ пропасть-тъ дѣто корабъ-тъ бѣ пропадѣхъ.

А бѣдни-тъ онѣзи деветнадесетъ души оставени върху вода-тъ на океанъ-тъ, стори нѣд са че съзрѣватъ единъ корабъ ; наистинахъ было то, защото отговорихъ на выкъ-тъ нѣд и тутакси са потрудихъ да ги намѣратъ. Но тъмнина станахъ, не са виждахъ, и тѣ не можахъ никакъ да видятъ вѣжа-та конто нѣд хвърляхъ.

На утринъ-тъ другъ корабъ са показа ; тутакси развихъ единъ ризъ вмѣсто знамя, и петъ часа гребохъ съ весла-та. Корабъ-тъ който бѣ Италианскій съгледа отървали-тъ са отъ корабокрушеніе-то, и оправн са къмъ тѣхъ ; на минутѣ-тъ що пристигиъ корабъ-тъ, малко останахъ една волна да прѣвѣрно дубъ-тъ, но Италианскій-тъ корабъ прибѣрза и зѣ злосчастнъ-тъ при себе си. Прѣдобрий-тъ капитанъ и челоуци-тъ му прѣваряхъ са и са стараяхъ кой понапрѣдъ да укрѣпи тѣзи нещастни изнеможели отъ маки и отъ трудъ.

— Истина-та може да са изгони изъ помежду челоуци-тъ, и чрѣзъ насилствіе може да са потѣнче и да са покрые до едно врѣме ; но истина-та не умира.

мѣжество на дванадесетогодишно дѣте.

Иосифъ Барръ живѣялъ въ вѣтрѣшнитѣ страны на Франціѣ въ начало-то на французскій-тъ бунтъ 1779. Было великодушно и нестрашно дѣте, и обичало майкъ си, истинъ-тъ и отечество-то си. Ако и да было малко дѣте, было обаче истиненъ воинъ въ мысль и въ срдце.

И като желалъ да слугува на отечество-то си въ голѣмъ-тъ борбѣ за свобода-тъ, нареденъ былъ въ воинство-то на възраст 12 год. трабачъ, (трампаджіѣ). Възлѣ въ воинството съ распалено срдце, и былъ готовъ да гърни всякаво жестоко живѣяніе и лишене и да пожертвува живота си, само да избави отечество-то си отъ вѣнковни нашествія и нападенія което толкозъ горещо обичалъ. Като былъ толкозъ захвантъ не забравялъ благоутробнъ-тъ си майкъ ; задоволяваши съ съ всекодневнй-тъ си дѣлъ (таннѣ) пращалъ ней всякой мѣсецъ всичкѣ-тъ си мѣсечнъ, зѣплатъ.

Полкъ-тъ му нареденъ былъ да иде въ Лабандъ градъ да отблъсне едно воинско тѣло което нападало на онѣзи странѣ. Бой-тъ былъ силенъ понеже и двѣ-тъ страны са били съ голѣмо упорство. Послѣ единъ день малкй-тъ Барръ са намѣрилъ обыкоденъ отъ противни-тъ войски конто были до двадесетъ души и съ копія въ рѣцѣ пригѣсени го да са прѣдаде.

Като са намѣрилъ въ това зло положеніе хвърлилъ ужасенъ погледъ вързъ неприатели-тъ си, послѣ като снѣлъ шапкъ-тъ си и погледнѣлъ до единъ минутѣ къмъ синьо-то небе и къмъ покрывъ-тъ земѣ съ съ зеленище, подигнѣлъ шапкъ-тъ си и выкиахъ "Да е живо отечество-то, не са прѣдавамъ." Едва произнеслъ тѣзи рѣчи и двадесетъ копія пронизали тѣло-то му и прострѣли го мъртъвъ на земѣ-тъ. Умрѣлъ е, но поменъ-тъ му е живъ, и ще живѣе до когато съществува исторія. Любовь къмъ истинъ-тъ, която е отъ Бога, любовь къмъ отечество-то и къмъ родители-тъ съ добродѣтели, конто живѣятъ и слѣдъ смъртъ-тъ на онуй лице ; а малки-тъ читатели трѣбва всякогы да са обучаватъ въ добродѣтели-тъ, ако желякътъ да оставатъ поменъ-тъ си безсмъртенъ, и да са приготвятъ по добръ за небо-то.

ПРИШЕСТВИЕ ХРИСТОВО.

Тате, рекъ единъ день малкий-тъ Стефанъ на бащѣ си, ако бы дошелъ Христосъ умрѣ, той бы ны завелъ и двамата на небе-то, безъ да умремъ, не е ли така?

— Кой ти научи да вѣрвашъ това? отговорилъ му баща му.

— Той когото ний обычаемъ. Исусъ Христосъ ся обща че когато дойде на земь-гъ, ще заведе съ себе си вси-кы-тъ които го обычатъ.

— А защо обычатъ ты Христа?

— Защото е умрѣлъ той за насъ.

— Знаешъ ли защо трѣбваше да умре той за насъ?

— Да земе на себе си наказаніе-то на грѣхове-тъ ни.

— Но защо поиска той да ся патовари съ наши-тъ грѣхове?

— За това понеже ны обыча.

— Истиннъ, сынокъ, добръ рече. А ний, какъ можель да му покажемъ че го обычаемъ?

— Като гледамы да слушамы и да исполнявамы заповѣди-тъ му. Но кажи ми, тате, когато дойде Христосъ, ще заведе ли на небе-то и коларь-тъ (ко-чияшинъ-тъ)?

Но трѣба да знаете че коларь-тъ селскый бѣше единъ голъмъ пѣвица. Стефанъ го знаеше добръ, и за това той попыта башъ си за него, понеже инаше голъмо съжаленіе за тогожь человека.

— Какъ мыслишь за него? отговорилъ му баща му. Вѣрвашъ ли ты саятъ, че Христосъ ще го заведе съъ себе си кога дойде на земь-гъ?

— Страхъ ми е че не ще, понеже не обыча той Господа Исуса Христа.

— Отъ дѣ знаешъ ты че го не обыча?

— Понеже си ошва, и остава челядь-тъ си въ бѣдность, и прави лошы работы?

— Така ошъзи които праватъ зло показватъ чрѣзь зло-то дѣло че не обычатъ Христа. Що ще да станжтъ тѣ, ко-гато дойде Господъ на второ пришествіе?

— Ще идатъ въ адъ (пекълъ-тъ).

— Ето самы-тъ Христовы душы: Махнѣте ся отъ мене, проклѣти, идѣте въ вѣчный-тъ огнь приготвеный-тъ за диаволь-тъ и за ангелы-тъ му.

Нѣколко дни слѣдъ това разговораніе, Стефанъ станжлъ твърдѣ опоритъ. Той

искалъ самовластно да прави както му съче глава-та, а не да ся покорява. Той плачалъ, пропѣлъ съ крака-та и правилъ въ кѣщи всичко горѣ долу съ выкѣ-тъ си и съ гнѣвъ-тъ си. Баща му отишелъ при него и пошенижлъ му на ухо-то така: Ако бы дошелъ Христосъ сега, на тѣзи самъ-тъ минутъ, що бы сторилъ той съ тебе? Можель ли бы да покажешъ че обычатъ Христа, и че му си покоренъ на заповѣди-тъ му и че го слушаешь?

Стефанъ ся смирилъ тутакси, и полекчка, безъ да продума вече нищо, отишелъ да ся легне. Отъ онзи вечеръ, мысль-та за пришествіе-то Христово была надъ него катъ вѣститель, и негово-то поведеніе было доста Богоугодно и похвално.

СВЯТО-ТО ПИСАНІЕ.

Ела та сѣдни при мене, рекъ единъ благочестивъ проповѣдникъ на одного своего пріателя, малко часове прѣди да умре. Като турилъ раць-тъ си на рамена-та му рекъ, Да поговоримъ за тебе-то и за другий-тъ животъ. Не плачи за мене, азъ съмъ благополученъ. Мысли за мене и тазъ мысль нека ты подкани да вѣрвашъ на изпрѣдъ. Никого не съмъ познавалъ що е благополучіе само катъ намѣрихъ Христа за Спаситель мой. Прочитай, прочитай Св. Писаніе. Никоя друга книга да не захваща мѣсто-то на книгъ-тъ на Св. Писаніе. Когато съмъ ималъ мъчатіи и скърби, освѣтъ Священно-то Писаніе, никоиж друга книга не съмъ прочиталъ. Писаніе-то быде ка-тадневно-то ми ученіе, и всякого ми знаніе на Божіи-тъ хотѣнія и всичко-то ми пребываніе на едно съ опытъ-тъ въ съвршеніе-то на вѣроисповѣданіе-то зѣхъ ся отъ само-то Св. Писаніе. Христіане-тъ не четжтъ Писаніе-то колкого трѣб-ва. Вѣроисповѣдателны-тъ книги съ полезны, но не можтъ да допълнятъ мѣ-сто-то на Св. Писаніе.

ЖИВОТЪ И СМЕРТЬ.

Певтонъ говорялъ за една женъ на-скоро умрѣла: една млада жена тожь часъ го попытала: “но какъ умрѣ”? Ахъ! пріателко, отговорилъ този великъ мъжъ, трѣбваше друго по добро пытаніе да мя попыташь, сирѣчь “какъ е живѣла.”

ПАУИЪ-ТЪ.

Това красно птиче има тѣло хубаво, пера свѣтли, и ходъ важенъ и великолѣпенъ; и понеже е надменъ заради свѣтло-то си украшеніе, възвышава главж-тѣ си гордѣливо, и кога гледа че иматъ челоуѣци-тѣ очи-тѣ си обърнати къмъ него, надуть за това отвара великолѣпно пера-та на опашкж-тѣ си въ видъ на вѣтреницѣ, които иматъ шарове златны и сини и сж накапчаны съ очичи: а кога надикъ на тѣхъ слѣдчены-тѣ зари, отъ свѣтлость помрачаватъ очичи-тѣ на онѣзи, които го гледатъ. Съ такъвъ свѣтъ видъ ся прѣдставява пауиъ-тѣ на женскый-тѣ за да го приваѣче.

Женскый-тѣ пауиъ, пѣма пера толкозъ свѣтлы, колкото мъжкый-тѣ. Казватъ че тѣзи птици ся водятъ отъ Индѣж, и че другый пътъ сж были толкозъ малко, щото саво въ княжескы-тѣ дворове сж ся намѣрвали; но сега сж научены въ наши-тѣ климаты и станжлы къщны животны, които сж за потрѣбж както гжскы-тѣ, защото сж будни стражи (вардачи) на къщы-тѣ: несладкый-тѣ обаче и невеселый-тѣ имъ гласъ умалява много красотж-тѣ на пердухъ-тѣ имъ.

Пауиъ-тѣ яде очимыкъ и други сѣмена. Има и бѣли пауи които сж твърдѣ много въ сѣверны-тѣ страны. Японскый-тѣ пауи има една особия хубость.

ЖИТЕЛИ-ТЪ НА НОВА-ЗЕЛАНДЖ И АНГЛІЙСКЫЙ-ТЪ КОРАБЪ БОИДЪ.

Нова Зеландія е островъ голѣмъ който ся намѣрва въ Тихый-тѣ Океанъ подъ владѣніе-то и държаніе-то на Англійцы-тѣ.

Прѣди четаридесетъ годинѣ единъ голѣмъ корабъ подъ име Боидъ отплавалъ за Нова Зеландія, на който жители-тѣ тогазъ не были Христіане. Този корабъ былъ тогазъ най голѣмъ и най добръ ораженъ отъ всички-тѣ други кораби които были при островъ-тѣ за търговію. Диви-тѣ жители отъ островъ-тѣ ся наговорили да усвоятъ корабъ-тѣ съ начинъ какъвто могатъ. За да сполучатъ това, новыкали капитаниъ-тѣ и иѣкон отъ корабници-тѣ по на вѣтрѣ въ островъ-тѣ и ги убили, послѣ като нападнжлы вързъ корабъ-тѣ и вързъ останжлы-тѣ корабници прѣвзѣли корабъ-тѣ и ислали корабници-тѣ.

Слѣдствія-та на тѣзи жестока работж вързъ дивы-тѣ които сторили това зло были страшны. Онѣзи отъ дивы-тѣ които влѣзли въ корабъ-тѣ, хванали да ся каратъ помежду си, и понеже не знали употрѣбленіе-го на пушкы-тѣ, на топове-тѣ и на баруть-тѣ, запалили ся слѣдъ малко корабъ-тѣ и изгорѣлы всички-тѣ съ мнозина отъ дивы-тѣ.

Нѣколко качета съ баруть были свѣты отъ корабъ-тѣ на земж-тѣ, и като го разумѣли за иѣкакъвъ видъ хранж, която трѣбва да ся опече за да може да ся яде, запалили нещи-тѣ си и като хвърлили въ тѣхъ качета-та съ баруть-тѣ приготвили трѣпезы-тѣ си да ядѣтъ, когато внезапно ся запалили баруть-тѣ и прѣвзрѣлы и нещи и трѣпезы и убійцы-тѣ на невинны-тѣ корабници. Господъ твърдѣ често посѣщава наши-тѣ грѣхове и на този свѣтъ съсъ страшно и ужасно наказаніе: а наказаніе-то на много души и лукавы челоуѣцы е показателство твърдо, че има бѣдѣщій съдъ и тамо ще пріематъ наказаніе-то на злодѣянія-та си що сж сторили на земж-тѣ.

ДѢТНІСКА ГОТОВОСТЬ.

Малкый-тѣ Тома посѣтилъ еднѣждъ одного отъ стрыкы-тѣ си, който живѣялъ на поле (чифликъ). Като стигналъ тамъ намѣрилъ много други чичовы си пріатели поквнены съ челядь-тѣ си, и много дѣца съ които тутакж отишелъ въ краснѣ-тѣ чичовж си градинѣ да ся расхожда.

Когато дошло врѣме за обѣдъ, понеже поканени-тѣ были много а трѣпеза-та малка, турили дѣца-та особно на другж трѣпезѣ.

Тома былъ навикнжлъ въ къщж-тѣ на бащж си да гледа бащж си, и кога не е тамъ баща му, майка си да искатъ благословеніе-то Божіе прѣди да починѣтъ да ядѣтъ, и чакалъ да види исто-то и на тѣзи прѣезж на който сѣднѣлъ; но други-тѣ дѣца не были въспитавы като него, и за туй щомъ ся прѣдложила трѣпеза-та, начжкли да ядѣтъ и да ся смѣхѣтъ, безъ да възда-дѣтъ благодареніе на Оногози, който имъ дава хранж-тѣ.

Това ся видѣло много странно на Тома, и слѣдъ малко мълчаніе и колебаніе

извикалъ, "Защо не просите благословение-то Божие?" "Ты си по добрый-тъ за това нѣщо, — извикали повече-то отъ дѣца-та, проси го ты."

Бѣдний-тъ Тома никакъ не мислялъ че това нѣщо щѣше да дойде вързъ него, зато той ся сбѣркалъ малко; но тутакси като ся насърчилъ, съ чистъ и высокъ гласъ извикалъ, "Господь ми е пастырь, нѣма да бѣждъ лишень отъ нѣщо, заради благодать-тъ Исусъ Христовъ. Аминь."

Колко е красно приличіе-то на тѣзи рѣчи отъ 23-ый Псаломъ, и колко свойственно приложение-то на име-то на доброго Пастыря Исуса Христа. Дано всички-тъ малки дѣца помнятъ да обичать тогожь Пастыря на души-тъ си, който е доволенъ да ги храни и да ги пази отъ всичко; и да просятъ благословение-то му и да му благодарятъ, както малкий-тъ Тома, когато ядѣтъ отъ благодати-тъ които Той имъ дава.

КРАСЕНЪ ПРИМѢРЪ.

Въ единъ годишенъ праздникъ на едно отъ Недѣлни-тъ училища въ Лондонъ, двѣ малки момичета ся прѣдставили да земжтъ даръ-тъ който ся дава на испытаніе-то: и двѣ-тъ были научили изусть разны стихове отъ Св. Писаніе, но едно-то момиче было научило единъ стихъ повече отъ друго-то.

Прѣдсѣдатель-тъ попыталъ Еленъ и реклъ, "Не може ли да научишь още единъ стихъ та да вървишь заедно съ Марѣхъ?"

— Можашъ, господине, отговорило момиче-то зачервило ся; но обичахъ Марѣхъ, за туй нарочно останяхъ надвирѣхъ.

А кой стихъ можеше да научишь още? реклъ прѣдсѣдатель-тъ.

— "Въ честь като ся прѣдпочитами едни други," отговорило момиче-то и още повече ся зачервило. Отъ този стихъ научихъ този урокъ.

Завистливи-тъ ученици мъжки и женски могатъ да ся ползуютъ отъ Евангелскій-тъ приѣръ на малка-тъ Еленъ.

— Една лъжа прилича на топки отъ сибѣтъ които дѣца-та праватъ за игра; колкото повече ся търкаля тя, толкозь по голѣма става.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ВЪСКРѢСЕНІЕ.

1. Хвалѣ приносямъ Отцу
На Господа Христа.
Славимъ величіе-то Му
Славимъ и милость-тъ.
2. Отець когато Сына си
Повика отъ гробъ-тъ,
Душы-тъ наши увѣри
Че нѣма да умрѣтъ.
3. Истинъ, наши-тъ тѣла
Ще умрѣтъ зарадъ грѣхъ;
Но който самъ въскрѣснъ първъ
Ще въскрѣси и тѣхъ.
4. Нетлѣнно, не-сквернаемо
Наслѣдіе за насъ,
И неповехнуваемо,
Приготи нашій Спаеъ.
5. Чрѣзь Божій-тъ благодать,
Въ надеждѣ и любовь,
Святи-тъ тука ся държатъ
И иматъ явръ Христовъ.
6. Ходящъ сега като пришлецъ
Чрѣзь вѣрѣ, въ онзи день
Ще земе славный-тъ вѣнецъ:
Колко ще е блаженъ!

ДОБРЫ-ТЪ СЛѢДСТВИЯ НА ЕВАНГЕЛСКО ПРОПОВѢДАНІЕ.

Въ Фиджійскы-тъ островѣ дѣто прѣди 40 години жители-тъ бѣхъ идолопоклонници и челоуѣкоядци, сега чрѣзь трудове-тъ на Евангелскы-тъ проповѣдници ся намѣрватъ 472 черквы освѣни 391 други мѣста дѣто ся извършува Богослуженіе. Има 494 проповѣдници, туземци, и 13 Мисіонери, или другоземскы проповѣдници; 839 помощници, 2,266 учителя; 20,318 черковни членове; сир. причастници; 914 Недѣлни училища съ 51,159 ученицы; 4,524 ка-тадневны училища съ 44,125 ученицы; и въ црковны-тъ събранія при Богослуженіе-то присутствувать редовно до 105,147 души. Языкъ-тъ нѣкъ ся е написалъ съ буквы (по напрѣдъ нѣмахъ писанъ языкъ) и до 22,000 экземпляра отъ Св. Писаніе съ ся печатали, освѣни много други полезны книги.

Въ печатницѣ-тъ на А. Минасіана
у Джамалъ ханъ.